

Aar; derfor har man ikke faaet købt dem. Men hvad gør man de andre Steder, i Kristiania og Stockholm, i lignende Tilfælde? Der nedværdiger et af de Herrer Komitemedlemmer sig til at skrive til en eller to eller flere danske Kunstnere og bede om at faa sendt et eller to Malerier derop til Udstillingen, og naar man saa har set paa dem og har faaet Lyst til et af dem, køber man det, og hvis man ikke synes om dem, sender man dem tilbage med Tak for Venligheden. I Danmark gør man derimod ingen Ting, naar der ikke har tilbudt sig Lejlighed til at anvende Beløbet. Det er da ligegyldigt, om Rigsdagen har bevilget Beløbet. Det falder ikke den danske Komite ind at skrive til en svensk eller norsk Kunstner, for at Gallerikomiteen kan undersøge, om denne Kunstners Billeder ogsaa ere værd at have paa vor Samling. Det bliver nu et Spørgsmaal mellem den højtærede Minister og vedkommende Gallerikomite, om man vil anvende Beløbet saaledes, eller man ikke ønsker at anvende det saaledes, men for Bevillingsmagten bliver der af Hensyn til den Maade, hvorpaa Ministerens Ønske her er formuleret, dog et noget andet Hensyn at tage. Vi maa tage Hensyn til, at der her er en gensidig skandinavisk Forpligtelse, selv om det ikke er en juridisk, men den højtærede Minister, der har været Teolog, ved ogsaa, at der findes andre Forpligtelser end de juridiske, og jeg kan ikke tænke mig, at noget Folketing skulde gaa ind paa at foretage den Transaktion, der her er foreslaaet. Der skrives i Anmærkningerne, at Beløbet ønskes brugt, for at Afstøbningsamlingen hurtig maa blive færdig; om denne Samling ved man intet, eftersom den ikke er aabnet endnu. Derimod ved man, at en meget interesseret og energisk Mand staar i Spidsen for den. Der er da al Rimelighed for, at Rigsdagen vil stille sig saa venlig som muligt over for denne Samling, naar den en Gang er aabnet, og man lærer at kende de Principper og den Synsmaade, der gør sig gældende over for denne Samlings Dannelse, men Samlingen er som sagt endnu ikke aaben. Derfor slippe vi her for at tale om, hvorvidt Afstøbningsamlingen skal have et større Tilskud eller ikke. Vi maa ikke lade Hovedsynspunktet forskyde, og Hovedsynspunktet er, om det er muligt at bevæge en Bevillingsmagt til at forandre en saadan Bevilling til det, her bliver foreslaaet, noget, som ikke en Gang er et udelukkende indre dansk Forhold. Der staar i Anmærkningerne, at det er efter

Professor Julius Langes Ønske; men han er en afdød Mand, og det eneste, man ved om Afstøbningsamlingen, er, at det er ikke Professor Langes Tanke, der er bleven gennemført, naar denne Samling bliver aabnet. Dette vil altsaa ogsaa være en Grund til, at vi holde disse to uensartede Ting ude fra hinanden: Spørgsmaalet om Afstøbningsamlingen, som er noget for sig selv, og Spørgsmaalet om, hvorvidt vi kunne gaa med til at forandre denne Konto, saa at Beløbet for dette Aar kommer til at gælde i et andet Øjemed, end den egentlig skulde. Paa dette Punkt mener jeg som sagt, at Folketinget vil tage et ganske bestemt Stade og sige, at naar man i Kristiania og Stockholm bevilger Penge til Indkøb af dansk Kunst, kunne vi ikke gaa med til en saadan Forskydning, som den her foreslaas. Vi kunne ikke tage denne, jeg vil næsten sige Skam fra Administrationen, vi kunne i Virkeligheden ikke gøre os medskyldige i noget, der i Kunstnerkredse og andre Kredse ser ud som Brud paa Tro og Love. Der foreligger ikke noget juridisk bindende, det ved jeg meget vel, men der er dette, som jeg gentagende har pointeret, at de tre Rigsdage staa her fælles i deres Bestræbelser for at fremme gensidigt Indkøb af skandinavisk Kunst, og jeg indser ikke, paa hvilken Maade det skulde lykkes at bevæge Folketinget til at træde bort fra det Fællessynspunkt, som gør sig gældende i alle disse tre Lande. Jeg skal derfor tillade mig saa godt, jeg kan, at modarbejde Vedtagelsen af den her foreslaaede Forskydning af Bevillingen.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 7de Valgkreds (Ole Hansen) omtalte det Forslag, der er stillet paa § 6 om Bevilling af et større Beløb til Erstatninger i Anledning af Ulykken ved Gentofte den 11te Juli forrige Aar. Jeg takker det ærede Medlem for hans Udtalelser i saa Henseende. Ogsaa jeg har for mit Vedkommende gjort Regning paa, at den høje Rigsdag vil stille sig velvillig til det Forslag, jeg her er fremkommen med. Det ærede Medlem kom samtidig ind paa en Omtale af, at der mulig blandt Jærnbanepersonalet herskede en vis Mangel paa tilstrækkelig Pligtfølelse og Ansvarfølelse, der kunde have givet sig Udslag i de Tilfælde af Jærnbaneuheld og Jærnbaneulykker, der have fundet Sted i det sidste Aar. Han føjede ved Siden deraf til, at han ikke var blind for, at en Del af Skylden herfor